

припинення зайняття підприємницькою діяльністю. Так, 23.09.2014р. була прийнята Постанова Кабінету міністрів України «Про внесення змін до Порядку залучення працездатних осіб до суспільно корисних робіт в умовах воєнного стану», якою запровадженні вимоги щодо залучення фізичних осіб-підприємців до суспільно корисних робіт. Разом з тим, відхід підприємця від свого виду діяльності хоча б на певний період, створює загрозу втрати для підприємця свого сектору бізнесу. Звичайно, держава задекларувала, що фізичні особи будуть мати винагороду за виконання суспільно корисних робіт. Однак, зрозуміло, що з державного бюджету такі кошти можуть бути виплачені лише в разі передбачення їх в Законі України «Про державний бюджет».

Однак, є й позитивні моменти щодо реформування господарського законодавства та створення правової держави. Так, Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо скорочення кількості документів дозвільного характеру» скасовується необхідність погодження з державними органами здійснення господарської діяльності, на яку раніше потрібно було отримувати дозволи[3]. В цілому фактично скасовано 93 дозвільних документів.

Крім того, ст. 1 Закону України «Про Перелік документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності» доповнено ч. 8, яка передбачає, що необхідність одержання документів дозвільного характеру, встановлена законами, виникає виключно після внесення таких документів до Переліку. Тобто, зазначеним Законом забороняється вимагати від суб'єктів господарювання отримання документів дозвільного характеру, не внесених до переліку документів дозвільного характеру, за винятком випадків, визначених у сферах державного експортного контролю, державного регулювання ринків фінансових послуг, охорони державної таємниці, захисту економічної конкуренції, використання ядерної енергії[4].

Крім того, відповідно до п.11. ст.4-1 Закону України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності» встановлена вимога, за якою дозвільний орган, що оформляє документ дозвільного характеру, здійснює всі необхідні дії щодо одержання погоджень, висновків та інших документів, необхідних для видачі документа дозвільного характеру, без залучення суб'єкта господарювання[5].

В цілому Закон України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності» значно зменшує адміністративний тиск на суб'єктів господарювання, упорядковує кількість дозвільних документів та створює сприятливі умови для надходження інвестицій до країни.

Список використаних джерел:

1. Ніко Ланге. Україна не є правовою державою// Українська правда. - 05 грудня 2007/ <http://www.pravda.com.ua/articles/2007/12/5/3331870/>.
2. Про рекомендації парламентських слухань «Проблемні питання розвитку підприємництва в Україні: регуляторна політика держави та заходи щодо підтримки малого та середнього бізнесу»: Рекомендації від 19.06.2003 № 990-IV// Відомості Верховної Ради. – 2004.- №1.- Ст. 2.
3. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо скорочення кількості документів дозвільного характеру: Закон України від 09.04.2014 № 1193-VII// Відомості Верховної Ради. – 2014.- № 23.- Ст.873
4. Про Перелік документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності: Закон України від 19.05.2011 № 3392-VI// Відомості Верховної Ради України. -2011.- № 47.- Ст.532.
5. Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності: Закон України від 06.09.2005 № 2806-IV // Відомості Верховної Ради України. -2005.- № 48.- Ст.483.

РОЛЬ ТА МІСЦЕ ДИФЕРЕНЦІАЦІЇ ТА ІНДИВІДУАЛІЗАЦІЇ У ПРАВОВОМУ МЕХАНІЗМІ ПРОГРЕСИВНОЇ СИСТЕМИ ВИКОНАННЯ ТА ВІДБУВАННЯ ПОКАРАННЯ У ВИДІ ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ ТА ШЛЯХИ ЇЇ УДОСКОНАЛЕННЯ

Конопельський В.Я., к.політ.н., доцент, начальник кафедри кримінального права та кримінології Одеського державного університету внутрішніх справ

Загальновідомим у науці є висновок про те, що при характеристиці будь-якого принципу звертається увага на те, що він, по-перше, являє собою ідею, положення, вимогу, і, по-друге, він є не простим положенням (ідеєю, вимогою), а основним, засадничим, фундаментальним, вихідним, загальним, керівним, відправним, провідним, чільним [1, с.396]. При цьому, як вірно зауважив П. Кунцман, термін «ідея» відображає

генетичний аспект принципу, допомагає продемонструвати, що принципи є інтелектуальнодуховними засадами права [2, с. 39].

Саме тому в основі кожного принципу права лежить певна ідея: спочатку вона виникає лише спорадично як мрії окремих розумів чи як легкий відтінок інших форм духовності; поволі вона втілюється в соціальних практиках, поступово набуваючи визнання і вимагаючи реформ існуючого порядку [1, с.396].

Зазначений доктринальний підхід у повній мірі стосується й змісту досліджуємої у цій роботі проблематики та склав методологічне підґрунтя для її вирішення, враховуючи, крім цього, і те, що і принцип диференціації та індивідуалізації виконання покарань, і прогресивна система виконання та відбування покарання, у виді позбавлення волі переслідують по своїй суті одну й ту ж ідею: індивідуально змінюючи умови відбування покарання для окремо взятого засудженого, виправити та створити належні умови для його ресоціалізації.

Виходячи з цього, важливо з'ясувати сутність та соціально-правовий зв'язок цих категорій, а також взаємний вплив один на одного у контексті вирішення завдань щодо удосконалення в цілому порядку виконання та умов відбування покарання засудженими у виправних і виховних колоніях України.

Як показало вивчення історико-правових джерел, виникнення та розвиток інституту зміни умов тримання осіб, засуджених до покарання у виді позбавлення волі, нерозривно пов'язані зі становленням та подальшою трансформацією англійської поступової (або так званої висхідної) системи відбування даного покарання, яка у свій час дістала назву «прогресивної системи виконання та відбування покарання у виді позбавлення волі» та знайшла своє втілення у законодавстві багатьох розвинутих держав, у тому числі й у вітчизняному кримінально-виконавчому законодавстві.

Як з цього приводу зробив висновок А.П. Гель, не буде перебільшенням сказати, що прогресивна система утворює фундамент для організації всього процесу відбування (виконання) покарання у виді позбавлення волі, оскільки саме її інститути є тією рушійною силою, яка створює мотивацію для законослухняної поведінки засуджених під час відбування покарання та стимулює його прагнення до виправлення [3, с. 821].

Родоначальником цієї системи по праву вважається відомий діяч у сфері (на той час) тюремної справи – англійський капітан Меконочі (1787-1860 р.р.), якого у 1840 р. було призначено начальником каторжної колонії на острові Норфолк [4, с. 163].

В очолювану ним виправну установу для відбування покарання направлялись найбільш небезпечні засуджені. Меконочі для їх виправлення розробив та застосував на практиці поступову (висхідну) систему відбування покарання у виді позбавлення волі, в основу якої він поклав два головних елементи: а) працю засуджених; б) зацікавленість засуджених у праці.

Таким чином, за запропонованою Меконочі системою доля засудженого була в його руках, а саме: сумлінною працею та належною поведінкою він міг покращити своє становище в колонії (тюрмі) і суттєво зменшити строк позбавлення волі, який йому було необхідно відбутися.

За сумлінну працю та зразкову поведінку засудженому нараховувалися бали або марки. Протягом певного терміну засудженні повинні були набрати певну кількість марок. Особи, які протягом певного терміну набирали певну суму марок, вважалися такими, що виконали свої обов'язки, і їм надавалися певні пільги у виді пом'якшення режиму їх тримання. При цьому, якщо завдяки сумлінній праці засуджені заробляли марки понад встановлену норму – строк відбування покарання зменшувався.

Список використаних джерел:

1. Погребняк С.П. Принципи права і доктринальні питання // Правова доктрина України: У 5-ти т. – Х.: Право, 2013. – Т. 1: Загально-теоретична та історична юриспруденція / В.Я. Тацій, О.Д. Святоцький, С.І. Максимов та ін.; за заг. ред. О.В. Петришина. – С. 396-415.
2. Кунцман П. Філософія: dtv-Atlas [Текст]: пер. з 10 –го нім. вид / П. Кунцман, П. Буркард, Ф. Відман. – К.: Знання – Прес, 2002. – 464 с.
3. Гель А.П. Інститут зміни умов тримання засуджених до позбавлення волі в кримінально-виконавчому праві України // Правова доктрина України: у 5 т. – Х.: Право, 2013. – Т. 5: Кримінально-правові науки в Україні: стан, проблеми та шляхи розвитку / В.Я. Тацій, В.І. Борисов, В.С. Батиргареева та ін.; за заг. ред. В.Я. Тація, В.І. Борисова. – С. 821-839.
4. Гель А.П. Становлення та розвиток зарубіжних пенітенціарних систем / Гель А.П., Сімаков Г.С., Яковець І.С. Кримінально-виконавче право України: Навч. посібник / За ред. проф. А.Х. Степанюка. – К.: Юрінком Інтер, 2008. – С. 161-169.